

Cauza C-35/23

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

25 ianuarie 2023

Instanța de trimitere:

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Germania)

Data deciziei de trimitere:

16 ianuarie 2023

Reclamant și recurent:

Tatăl

Pârâtă și intimată:

Mama

[omissis]

**OBERLANDESGERICHT FRANKFURT AM MAIN (TRIBUNALUL
REGIONAL SUPERIOR DIN FRANKFURT AM MAIN)**

ORDONANȚĂ

În cauza cu minori și de familie

având ca obiect autoritatea părintească asupra lui L

Cu participarea:

1. Copilul L, cu domiciliul în PL
2. Avocata
reprezentant procesual,
3. Tatăl, reclamant și recurent, cu domiciliul în CH

[omissis]

4. Mama, pârâtă și intimată, cu domiciliul în PL

[omissis] [denumirea completului] [Oberlandesgericht] Frankfurt am Main
[omissis] [prezentare succintă a etapelor procedurale]

la 16 ianuarie 2023 a hotărât:

I.

Suspendă procedură.

II.

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene, în scopul interpretării articolelor 10 și 11 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000 (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles IIa”), următoarele întrebări în vederea pronunțării unei decizii preliminare:

În ce măsură mecanismul normativ al articolelor 10 și 11 din Regulamentul Bruxelles IIa este limitat la procedura desfășurată între statele membre ale Uniunii Europene?

În concret:

1) Articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa este aplicabil, cu consecința menținerii competenței instanțelor din statul de reședință anterior, în cazul în care copilul avea, anterior deplasării, reședința obișnuită într-un stat membru al Uniunii Europene (Germania) și procedura înapoierii în conformitate cu Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii s-a desfășurat între un stat membru al Uniunii Europene (Polonia) și o țară terță (Elveția), iar în această procedură s-a refuzat înapoierea copilului?

În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

2) În cadrul articolului 10 litera (b) punctul (i) din Regulamentul Bruxelles IIa, care sunt cerințele care trebuie îndeplinite pentru stabilirea menținerii competenței [instanțelor statului de reședință anterior]?

3) Articolul 11 alineatele (6)-(8) din Regulamentul Bruxelles IIa se aplică și în procedura de înapoiere în conformitate cu Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, desfășurată între o țară terță și un stat membru al Uniunii Europene ca stat în care a fost deplasat copilul, în cazul în care, anterior deplasării, acesta avea reședința obișnuită într-un alt stat membru al Uniunii?

Motive:

I.

Procedura privește probleme privind domeniul de aplicare al articolelor 10 și 11 din Regulamentul Bruxelles IIa.

Părinții copilului s-au căsătorit la 7 martie 2013 în Frankfurt am Main. Tatăl are cetățenie germană și mama, poloneză. La început, părinții copilului au locuit împreună în Frankfurt am Main (Germania). La 29 iunie 2013, tatăl s-a mutat în Elveția în interes de serviciu.

Copilul comun al acestora, L, care are cetățenie germană și care a dobândit între timp și cetățenia poloneză, s-a născut la 12 noiembrie 2014 la X (Elveția) și a locuit împreună cu mama în Frankfurt am Main din luna ianuarie 2015 până la începutul lunii aprilie 2016.

Tatăl îi vizita regulat pe mamă și pe copil în Germania și și-au petrecut și concedii împreună. La 11 mai 2015, Oficiul pentru migrație a aprobat cererea tatălui de reîntregire a familiei. Mamei i s-a acordat un permis de ședere cu durată determinată în Elveția, care a expirat la 31 decembrie 2019.

La 9 aprilie 2016, mama s-a mutat cu L în Polonia. La acest moment, mama a solicitat ștergerea întregii familii din evidențele populației din Frankfurt și a indicat adresa tatălui din Elveția. În vara anului 2016, mama și-a depus candidatura pentru ocuparea unui loc de muncă în Elveția. Începând din noiembrie 2016, mama lucrează în Polonia la Zurich Insurance.

La început, tatăl a mers în vizită în Polonia. Începând cu 17 aprilie 2017, mama a refuzat ca tatăl să o viziteze pe fiica comună și a înscris-o pe aceasta, fără acordului tatălui, la o grădiniță din Polonia. La sfârșitul lunii mai 2017, mama a comunicat tatălui că rămâne cu fiica în Polonia.

Prin cererea din 7 iulie 2017, tatăl a solicitat prin intermediul autorității centrale elvețiene, Bundesamt für Justiz in Bern (Oficiul Federal de Justiție din Berna) înapoierea copilului în Elveția. Această cerere a fost respinsă prin ordonanța din 8 decembrie 2017 a Sąd Rejonowy (Tribunalul Districtual) din Cracovia Nowa Huta, care a arătat în motivare că tatăl și-a dat acordul pe durată nedeterminată ca mama să se mute cu L în Polonia. În plus, instanța a reținut că există un risc grav ca interesul superior al copilului să fie pus în pericol în cazul înapoierii în sensul articolului 13 primul paragraf litera b) din [Convenția de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, denumită în continuare „Convenția de la Haga”]. Tatăl a recunoscut că a folosit (o singură dată) forța față de mamă. Apelul declarat de tată împotriva acestei hotărâri a fost respins prin ordonanța din 17 aprilie 2018 (XII Ca 168/18) a Sąd Okręgowy (Tribunalul Regional) din Cracovia.

Prin cererea din 27 septembrie 2017, mama a inițiat procedura de divorț în Polonia. În octombrie 2017, mama a solicitat administrației orașului X din Elveția ștergerea lui L din evidențele populației.

Prin ordonanța din 5 iunie 2018, Sąd Okręgowy (Tribunalul Regional) din Cracovia a încredințat provizoriu mamei autoritatea părintească asupra copilului comun și a stabilit obligația de întreținere a tatălui.

Tatăl a renunțat la cererea de înapoiere a copilului, întemeiată pe Convenția de la Haga, pe care a prezentat-o la 29 iunie 2018 la Bundesamt für Justiz in Bonn (Oficiul Federal de Justiție din Bonn).

În prezenta procedură, prin cererea din 12 iulie 2018, primită la Amtsgericht Frankfurt am Main (Tribunalul Districtual din Frankfurt am Main) la 13 iulie 2018, tatăl a solicitat în primul rând să i se delege autoritatea părintească exclusivă asupra copilului și, cu titlu subsidiar, dreptul de a decide reședința acestuia.

În al doilea rând, tatăl a solicitat ca mama să fie obligată să înapoieze copilul tatălui în Elveția imediat ce ordonanța produce efecte.

Tatăl susține că părinții copilului au hotărât la începutul anului 2015 să locuiască în viitor cu L în Elveția. În aprilie 2016, mama a hotărât să meargă temporar la părinții săi în Polonia, pentru a-i ajuta la construirea unei case. Tatăl a fost de acord cu plecarea, însă a limitat expres această perioadă la doi ani, cel mult trei ani. Copilul trebuia în orice caz să înceapă grădinița în Elveția cel târziu în noiembrie 2017.

Mama s-a opus cererii.

Ea susține că tatăl și-a dat consimțământul pentru mutarea în Polonia și că a colaborat la demersurile pentru eliberarea unui pașaport polonez. Nu a existat nici o convenție privind mutarea temporară în Polonia și nici un acord privind mutarea în Elveția.

Prima instanță l-a audiat pe tată la 9 mai 2019. Mama, care a fost și ea citată și care anterior, prin scrisoarea din 19 aprilie 2019, a solicitat să fie audiată prin asistență judiciară reciprocă, nu s-a prezentat la termenul fixat.

La acest termen, tatăl a declarat că părinții au discutat în cadrul unei convorbiri telefonice din 29 ianuarie 2016 că L poate rămâne în Polonia pentru cel mult doi-trei ani și că va merge în orice caz la grădiniță în Elveția.

Prin ordonanța din 3 iunie 2019, comunicată la 7 iunie 2019, Tribunalul Districtual a respins cererea tatălui de a-i fi încredințat copilul.

În motivare, s-a arătat că instanța sesizată nu are competență internațională. Tatăl nu a dovedit existența unui acord corespunzător concret privind șederea temporară a mamei și a copilului în Polonia. Informațiile pe care le-a furnizat cu ocazia explicațiilor orale din 9 mai 2019 sunt în contradicție cu ceea ce a declarat anterior prin memoriul din 3 august 2018, din care rezultă că în luna mai 2017 părinții discutaseră, fără a ajunge la o înțelegere, despre durata șederii în Polonia.

Tatăl consideră că competența Amtsgericht Frankfurt am Main rezultă din articolul 11 alineatul (6) coroborat cu alineatul (7) al aceluiași articol din Regulamentul Bruxelles IIa, precum și din articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa. Tribunalul Districtual din Cracovia a reținut în hotărârea din 8 decembrie 2017 că înainte de stabilirea reședinței în Polonia locuința copilului nu era situată în Elveția, deoarece copilul locuia cu mama în Germania.

Tatăl consideră că principiile aplicabile procedurii conforme Convenției de la Haga, potrivit căreia persoana care se împotrivește înapoierii copilului trebuie să dovedească că persoana care avea (de asemenea) în îngrijire copilul a fost de acord cu deplasarea sau neînapoierea ori consimțise sau achiesase ulterior acestei deplasări sau neînapoieri, sunt aplicabile și în prezenta procedură. Mama nu a făcut dovada acestui acord nedeterminat în timp.

Tatăl mai învederează că în speță delegarea autorității părintești tatălui corespunde cel mai bine interesului superior al copilului. Acționând după propria voință, mama a anulat practic competențele tatălui care exercita autoritatea părintească și, prin urmare, nu a acționat în interesul superior al copilului. Și în privința acestui aspect tatăl face trimitere la principiile aplicabile procedurii conforme Convenției de la Haga.

Prin contestația primită la Amtsgericht la 8 iulie 2019, tatăl reiterează cererea de fond.

Mama solicită respingerea contestației.

Instanța a atras de mai multe ori atenția tatălui asupra faptului că contestația sa nu are șanse de succes, întrucât, chiar dacă s-ar porni de la premisa competenței internaționale, nu s-ar considera că delegarea autorității părintești tatălui corespunde cel mai bine interesului superior al copilului, articolul 1671 din [Bürgerliches Gesetzbuch (Codul civil german, denumit în continuare „BGB”)].

De asemenea, instanța a pus în vedere tatălui că în opinia sa aplicarea articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa este limitată la raporturile dintre statele membre ale Uniunii Europene și că în procedura desfășurată în comun de Polonia și Elveția aplicarea sa nu poate genera efectele prevăzute de articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa.

Tatăl sugerează instanței să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene din Luxemburg cu o cerere de decizie preliminară prin care să solicite clarificarea următoarelor chestiuni:

[omissis]

[Chestiunile pentru care tatăl sugerează instanței să solicite lămuriri. Cuprinse parțial în întrebările preliminare, care sunt singurele relevante]

În anul 2022, tatăl a început să viziteze copilul în Polonia în temeiul unei decizii judecătorești din această țară.

II.

1) Competența internațională

Competența internațională a instanțelor germane în procedura privind autoritatea părintească, inițiată anterior datei de 1 august 2022, rezultă în principiu din articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 sub rezerva aplicării dispozițiilor de rang superior ale articolelor 9, 10 și 12 [articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles IIa]. Regulamentul succesiv (UE) 2019/1111 din 25 iunie 2019 (Regulamentul Bruxelles IIb) se aplică numai procedurilor inițiate ulterior datei de 1 august 2022, articolul 100 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles IIb. În privința prezentei proceduri se aplică în continuare Regulamentul Bruxelles IIa, în versiunea Regulamentului (CE) nr. 2201/2003, articolul 100 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles IIb.

Punctul de legătură relevant pentru competența internațională este, potrivit articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles IIa, reședința obișnuită a copilului (a.), sub rezerva aplicării dispozițiilor de rang superior, în speță ale articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa (b.).

a. Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles IIa

Potrivit articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles IIa, instanțele judecătorești dintr-un stat membru sunt competente în materia răspunderii părintești privind un copil care are reședința obișnuită în acest stat membru la momentul la care instanța este sesizată.

Reședința obișnuită trebuie să fie stabilită pe baza unui ansamblu de împrejurări de fapt specifice fiecărui caz în parte și corespunde locului central al vieții și existenței copilului care exprimă o anumită integrare a acestuia într-un mediu social și familial, în acest sens fiind relevante durata, regularitatea și condițiile sejurului pe teritoriul unui stat membru (Hotărârea Curții din 2 aprilie 2009, C-523/07, punctele 42 și 44; Hotărârea Curții din 22 decembrie 2010, C-497/10 PPU, punctul 47; Hotărârea Curții din 8 iunie 2017, C-111/17 PPU, punctul 42).

L locuiește din aprilie 2016 cu mama sa în Polonia, unde a mers la grădiniță în aprilie/mai 2017

La momentul introducerii cererii, iulie 2018, L își stabilise reședința obișnuită în Polonia, astfel încât competența instanțelor germane nu poate fi întemeiată pe articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul Bruxelles IIa.

b. Competența judecătorească în cazuri de răpire a copilului

Articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa cuprinde o dispoziție specială privind competența judecătorească în caz de deplasare sau de reținere ilicită a unui copil. În acest caz, sub rezerva unor condiții speciale, competența internațională revine instanțelor din statul în care își avea reședința obișnuită, chiar dacă copilul își stabilește o nouă reședință obișnuită într-un alt stat.

Pentru aceasta, este necesar mai întâi ca în prezenta procedură să se aplice articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa.

Potrivit modului de redactare a articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa („stat membru”), norma se aplică în raporturile dintre statele membre supuse Regulamentului Bruxelles IIa. Curtea a statuat deja, că împrejurarea că articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa utilizează expresia „stat membru”, iar nu termenii „stat” sau „stat terț”, și că acesta condiționează atribuirea competenței de o reședință obișnuită actuală sau anterioară „într- un stat membru”, fără a viza eventualitatea unei reședințe dobândite pe teritoriul unui stat terț, implică de asemenea faptul că același articol reglementează competența numai în cazuri de răpire a copilului între statele membre (Hotărârea Curții din 24 martie 2021, C-603/20 PPU, punctele 38-40).

În opinia tatălui, această condiție este îndeplinită, deoarece prezenta procedură se desfășoară între Germania și Polonia, așadar, între două state membre ale Uniunii Europene, care sunt parte la Regulamentul Bruxelles IIa. L a locuit cu mama sa în Frankfurt și avea, prin urmare, reședința obișnuită în Germania.

Instanța nu este de acord cu această opinie și consideră că articolele 10 și 11 din Regulamentul Bruxelles IIa se aplică în contextul desfășurării unei proceduri de înapoiere în conformitate cu Convenția de la Haga. Articolul 11 din Regulamentul Bruxelles IIa cuprinde dispoziții procedurale suplimentare, care se aplică în procedurile de înapoiere în conformitate cu Convenția de la Haga, în care atât statul de origine, cât și statul de refugiu sunt state membre ale Uniunii Europene, respectiv sunt părți la Regulamentul Bruxelles IIa [*omissis*] [trimitere la literatura juridică]. Dispozițiile articolele 10 și 11 din Regulamentul Bruxelles IIa consolidează, pe de o parte, mecanismul înapoierii al Convenției de la Haga, limitând aplicarea excepțiilor și privilegiind executarea ordonanței de înapoiere; pe de altă parte însă conțin dispoziții privind celeritatea și audierea, precum și obligații de protecție și de informare față de participanți.

În Hotărârea din 24 martie 2021, C-603/20 PPU, Curtea a precizat cu privire la interpretarea articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa (în speță, determinarea reședinței în caz de răpire a copilului) că în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii trebuie să se țină seama nu numai de formularea sa, ci și de contextul în care se înscrie aceasta și de obiectivele urmărite de reglementare (Hotărârea Curții din 24 martie 2021, C-603/20 PPU, punctul 37). Referitor la interpretarea articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa, Curtea a apreciat că din modul de redactare a acestei dispoziții, precum și din interpretarea Ghidului practic pentru aplicarea Regulamentului Bruxelles IIa, publicat de Comisia

Europeană, rezultă în mod clar că norma nu privește decât conflictele de competență dintre statele membre, iar nu cele dintre un stat membru și un stat terț (Hotărârea Curții din 24 martie 2021, C-603/20 PPU, punctul 29). Curtea a subliniat totodată că normele de competență specială sunt de strictă interpretare și nu permit, așadar, o interpretare dincolo de ipotezele avute în mod explicit în vedere de regulamentul în cauză, precum și că la interpretare nu poate ține seama numai de o parte din textul normei în scopul aplicării sale autonome (Hotărârea Curții din 24 martie 2021 – C-603/20 PPU, punctele 47, 48).

Prin urmare, instanța consideră că dispozițiile articolelor 10 și 11 din Regulamentul Bruxelles IIa nu pot fi avute în vedere separat.

În procedura înapoierii, inițiată la cererea tatălui din 7 iulie 2017 prin intermediul Oficiului Federal de Justiție din Berna, care a avut ca scop înapoierea copilului în Elveția, nu s-au aplicat cerințele care rezultă din articolul 11 din Regulamentul Bruxelles IIa cu privire la desfășurarea procedurii prevăzute de Convenția de la Haga, deoarece Elveția nu este ținută de prevederile Regulamentului Bruxelles IIa. Astfel, după respingerea cererii de înapoiere, instanța din Polonia nu a avut motive să procedeze în conformitate cu articolul 11 alineatele (6) și (7) din Regulamentul Bruxelles IIa și să informeze instanțele sau autoritatea centrală din Germania despre decizia de respingere.

A doua cerere de înapoiere, prezentată de tată la Oficiul Federal de Justiție din Bonn la scurt timp după inițierea prezentei proceduri, nu determină competența neîntreruptă în sensul articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa, deoarece nu s-a dat curs acestei proceduri. Relevantă în acest sens este primirea la instanță a unei cereri. Potrivit declarațiilor tatălui, în Polonia nu a fost inițiată nicio altă procedură de înapoiere.

În plus, admisibilitatea unei a doua cereri în temeiul Convenției de la Haga pare a fi în principiu îndoielnică, deoarece decizia definitivă a instanței de apel din Polonia ar trebui să împiedice inițierea unei alte proceduri în conformitate cu Convenția de la Haga, dacă obiectul său este identic. Hotărârile instanțelor poloneze cuprind și considerații cu privire la chestiunea reținerii ilicite a copilului.

2) Aplicarea articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa

Dacă articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIa se aplică în principiu și în împrejurările din speță, o schimbare de competență intervine [în lipsa consimțământului celui căruia i-a fost încredințat copilul, litera (a)] abia la momentul la care copilul dobândește o nouă reședință obișnuită, a locuit în noul stat de reședință o perioadă de cel puțin un an, s-a integrat în noul său mediu și este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile de la litera (b) punctele (i)-(iv). În speță, problema se ridică în privința punctului (i), potrivit căruia competența neîntreruptă nu mai există dacă în termen de un an de când cel căruia i s-a încredințat copilul a avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință de locul în care se afla copilul, nu s-a depus nici o cerere de înapoiere la autoritățile competente ale

statului membru în care copilul a fost deplasat sau reținut ilicit [articolul 10 litera (b) punctul (i) din Regulamentul Bruxelles IIa].

Este, prin urmare, necesar ca tatăl să depună cererea de înapoiere în termen de un an de la momentul la care a avut cunoștință [de caracterul ilicit al deplasării sau de faptul că respectiva deplasare a devenit ilicită, în scopul de a menține competența internațională a instanțelor germane.

Tatăl arată că și-a dat consimțământul pentru șederea temporară a mamei și a lui L în Polonia. După expirarea acestei perioade, contrar acordului menționat de tată, mama nu s-a mutat cu L în Elveția.

În această privință, tatăl subliniază că copilul este reținut ilicit în Polonia cel puțin din 24 mai 2017 (începerea grădiniței). Tatăl arată de asemenea că părinții au fost de acord ca începând din noiembrie 2017 copilul să meargă la o grădiniță din Elveția.

Cererea formulată de tată cu privire la autoritatea părintească a fost primită la Amtsgericht (Tribunalul Districtual) la 13 iulie 2018. Termenul de un an prevăzut la articolul 10 litera (b) punctul (i) din Regulamentul Bruxelles IIa ar fi respectat numai dacă s-ar avea în vedere ultima dată calendaristică, și anume cea la care a început grădinița. Prin expunerea faptelor în cadrul procedurii de înapoiere (înscrisura în mod ilicit la grădiniță din mai 2017), cererea nu a fost primită în termenul de un an prevăzut de articolul 10 litera (b) punctul (i) din Regulamentul Bruxelles IIa.

În acest sens, se ridică problema dacă tatăl nu mai are posibilitatea de a expune faptele din cauză că în Polonia se desfășoară o procedură conformă Convenției de la Haga sau dacă în cadrul articolului 10 din Regulamentul Bruxelles IIa se pot avea în vedere și date de referință ulterioare. Astfel, după încheierea procedurii de înapoiere, ar exista posibilitatea de a avansa în timp data de referință pentru începutul termenului de un an, ceea ce nu corespunde intenției de a clarifica cu celeritate în interesul superior al copilului problema autorității părintești.

De asemenea, părinții sunt în dezacord în ceea ce privește problema limitării în timp a șederii mamei și a copilului în Polonia. Mama contestă că a existat un acord pentru limitarea șederii.

Referitor la chestiunea privind sarcina probei, tatăl face trimitere la principiile aplicabile în procedura în conformitate cu Convenția de la Haga în privința probei consimțământului, respectiv acordului, potrivit cărora părintele care se opune înapoierii trebuie să facă dovada că solicitantul a consimțit sau a achiesat (ulterior) deplasării [a se vedea articolul 13 primul paragraf litera a) din Convenția de la Haga].

În opinia instanței de trimitere, dispozițiile speciale privind sarcina probei, aplicabile în procedura în conformitate cu Convenția de la Haga, nu sunt transferabile în prezenta procedură. Obiectul prezentei proceduri nu este

înapoierea copilului în cadrul procedurii în conformitate cu Convenția de la Haga, ci o cerere de delegare a autorității părintești, în care se aplică principiile procedurale generale din procedurile privind autoritatea părintească. Condițiile prevăzute la articolul 10 din Regulamentul Bruxelles IIA se verifică autonom de instanțele din fostul stat de reședință (Hotărârea Curții din 22 decembrie 2010, C-497/10 PPU, punctul 62 și urm.). Decizia privind cererea de înapoiere conform Convenției de la Haga nu este obligatorie în noul stat de reședință. În aceste condiții, se aplică principiul cercetării din oficiu prevăzut la articolul 26 din [Gesetz über das Verfahren in Familiensachen und in den Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Legea privind cauzele de dreptul familiei și în materie de proceduri necontencioase, denumită în continuare „FamFG”)], ceea ce înseamnă că instanța verifică din oficiu competența internațională (Curtea Federală de Justiție [OMISSIS] [trimitere la revistă de drept] [Ordonanța din 17 februarie 2010 - XII ZB 68/09]). Astfel, în procedura privind o cerere precum cererea în discuție, referitoare la delegarea autorității părintești în temeiul articolului 1671 BGB, se aplică principiul potrivit căruia părților le incumbă o anumită sarcină a probei în ceea ce privește faptele favorabile lor. Contradicțiile din expunerea tatălui trebuie deci apreciate în mod corespunzător de instanță.

3) Aplicarea articolului 11 alineatul 8 din Regulamentul Bruxelles IIA

Dispozițiile articolului 11 alineatele (6)-(8) din Regulamentul Bruxelles IIA forțează, în cazul neînapoierii copilului în procedura în conformitate cu Convenția de la Haga, în temeiul articolului 13 din convenție, inițierea în fostul stat membru de reședință a unei proceduri privind autoritatea părintească. În special, hotărârile privind autoritatea părintească pronunțate în temeiul articolului 11 din Regulamentul Bruxelles IIA ulterior deciziei de neînapoiere a copilului în procedura în conformitate cu Convenția de la Haga și care cuprind predarea (înapoierea) copilului se bucură de o executare privilegiată potrivit articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul Bruxelles IIA, articolului 40 alineatul (1) litera (b) punctul (i) coroborat cu articolul 42 din Regulamentul Bruxelles IIA.

Tatăl consideră că o decizie a instanței privind autoritatea părintească și care cuprinde dispoziția de înapoiere a copilului este supusă articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul Bruxelles IIA și astfel dispozițiilor privind executarea privilegiată.

În schimb, instanța consideră că aplicarea articolului 10 alineatele (6)-(8) din Regulamentul Bruxelles IIA presupune în mod imperativ desfășurarea unei proceduri în conformitate cu Convenția de la Haga între două state membre cărora li se aplică Regulamentul Bruxelles IIA, astfel încât articolul 11 alineatul (8) din Regulamentul Bruxelles IIA nu este incident în speță. Scopul articolului 11 alineatul (8) din Regulamentul Bruxelles IIA este de a simplifica aplicarea deciziilor privind autoritatea părintească, pronunțate ulterior procedurii în conformitate cu Convenția de la Haga, supusă cerințelor speciale de la articolul 11 alineatele (2)-(5) din Regulamentul Bruxelles IIA. După cum s-a arătat deja, procedura de înapoiere desfășurată între Elveția și Polonia nu a intrat în domeniul

de aplicare al Regulamentului Bruxelles IIa. În acest sens, nu este relevant domiciliul tatălui, ci chestiunea privind opozabilitatea [deciziilor] și obligația între state în temeiul Regulamentului Bruxelles IIa.

[omissis] [semnături; mențiune privind legalizarea]

DOCUMENT DE LUCRU